

Co je hodně, co je málo

Bylo nebylo jedno kolečko. A to kolečko už nechtělo být obyčejným kolečkem, ale chtělo být kolečkem neobyčejným. Jednoho dne prohlásilo: „Jsem krásné kolečko. Možná jsem úplně nejkrásnější kolečko na světě.“ Ostatní kolečka se ale začala smát a vysvětlovala: „Jsi stejné kolečko jako my, jak můžeš být nejkrásnější?“ Kolečko se ale nedalo odradit a všem oznámilo: „Možná nejsem nejkrásnější, ale určitě jsem nejsilnější!“ Místo aby se ostatní kolečka zalekla jeho svalů, začala se znovu smát. Dokonce se smála ještě víc než poprvé a domlouvala vykutálenému kolečku: „Naše síla se nedá změřit. Nejsme ani silná, ani slabá. Nikdo z nás není nejsilnější.“ Kolečko se nechtělo nechat poučovat, a tak to zkusilo jinak: „Já jsem nejurozenější kolečko ze všech.“ Ostatní kolečka už se za břicha popadala: „Nejurozenější?! Kam na ty nápady chodíš? Ty jsi přece kolečko jako my všichni ostatní. Obyčejné, kulaté kolečko!“ To už se kolečko rozzlobilo a vykřiklo: „Možná jsem tedy obyčejné kolečko jako vy, ale určitě jsem nejkulatější!“ Nato ostatní kolečka vyprskla smíchy. Kolečko tahle potupa urazila. Nemělo sílu pokračovat a raději uteklo. Schovalo se daleko, kam nedolehl smích a posměšky ostatních koleček. Když ho přešel vztek a rozhořčení, posmutnělo a začalo přemýšlet: Ano, ostatní kolečka mi nemohou pomoci, jsou obyčejná a kulatá jako já. Musím se poradit s někým, kdo dokáže být neobyčejný. Půjdu za lidmi a poradím se s nimi.

Lidé kolečku ochotně vysvětlovali: „Neobyčejný člověk je třeba nejkrásnější, nejsilnější, nejurozenější, nejbohatší, nejmávanější, nejchytřejší, nejrychlejší, nejmocnější, nejstarší, nejoblíbenější...“

„Dost, dost, dost!“ křičelo kolečko, „tohle znám: nejkrásnější, nejsilnější, nejurozenější... Ale jak se to pozná, že někdo takový NEJ je?“ chtělo vědět kolečko.

„Nejkrásnější člověk získá v soutěži krásy nejvíc hlasů. Nejsilnější člověk zvedne nejtěžší činku. Nejurozenější člověk má nejvíc urozených předků. Nejbohatší člověk má nejvíc peněz. Nejmávanějšího člověka si váží nejvíc lidí...“

„Dost, dost, dost!“ znovu zoufale křičelo kolečko. „Jak se ale pozná, že má někdo něčeho NEJ?“

„To se přece dá spočítat, změřit a zvážit! To bys ale muselo umět počítat.“

Kolečku se do počítání nechtělo. A tak bez velkého přemýšlení vyhrklo: „Jak vypadá největší číslo?“

A to už se ani lidé nedokázali dohodnout a přetahovali se: „Největší je milion.“ „Větší je miliarda.“ „Ale ne, největší je biliarda.“ „Triliarda.“ „Centiliarda.“ „Googol.“ „Googolplex...“

„Dost, dost, dost!“ křičelo kolečko. „Mně bude stačit, když budu vědět, jak takové největší číslo poznám, jak vypadá?“

„Takové číslo má nejdelší řadu nul,“ shodli se lidé.

„A jak nula vypadá?“

„Nula? Nula je trochu jako ty, takové kolečko.“

V tu chvíli se kolečko usmálo. Přestalo poslouchat další vysvětlování a utíkalo zpátky za ostatními kolečky. Ta se dávno nesmála. Už ani nečekala, že se kolečko vrátí. Všichni si mysleli, že kolečko ve své nabubřelosti, namyšlenosti a nafoukanosti někde prasklo. O to víc se divili, když k nim udýchané kolečko přiběhlo a rozzářeně pravilo: „Já jsem nula. Jsem nej, nej, nejposlednější nula v řadě nul.“ Ostatním kolečkům zpráva vyrazila dech a vrtalo jim hlavou: Co se kolečku muselo stát, že místo urputného vytahování došlo k názoru, že je nic? Prohlašuje o sobě, že je nic. Že je nula. A ještě k tomu poslední. A navíc je šťastné a usmívá se!

A kolečko bylo opravdu šťastné, protože se mu nikdo neposmíval a protože se nedalo odradit při svém hledání.

Co jsem a co chci být?

Bylo nebo jedno kolečko. Když trochu vyrostlo, začali se ho všichni vyptávat: „Čím bys chtělo být, až budeš velké a dospělé?“

Někteří ho poučovali, že by se mělo stát trojúhelníkem: „Trojúhelníky mají na zemi dva rohy, na kterých mohou pevně stát. A jak dobře stojí, vytahují svůj třetí roh hodně vysoko. Pěkně z výšky mají o všem přehled a sledují všechny ostatní tvary, a snad je dokonce mohou řídit a rozkazovat jim.“

Doma kolečku radili: „Nejlépe se mají čtverečky. Čtverečky také pevně stojí na dvou rozích a ještě mají nahoře plochu, na které může stát další čtvereček. Tak se čtverečky skládají, seskupují a vrší. Když je hodně čtverečků pohromadě, mají všeho dost a nemusí se ničeho bát. Nejlepší, když z tebe bude čtvereček!“

Když bylo kolečko malé, tak si rádo hrálo, točilo se, kutálelo se nebo se jen tak pohupovalo. Vůbec ho nebavilo pevně stát, vytahovat se, nebo se dokonce kupit s ostatními. Postupně ale začalo samo pochybovat: „Asi bych se opravdu mělo stát trojúhelníkem nebo čtverečkem. Anebo se snad dokonce stanu hvězdičkou? Hvězdičky jsou zajímavé, mají hodně rohů. Mohou na rozích stát nebo se po nich kutálet, ale také je vytahovat do výšky. Někdo dokonce říkal, že hvězdičky mohou i svítit!“ Jak si s tím má nebohé kolečko poradit?

Možná by mu pomohl podobný příběh o jiném kolečku.

Tohle druhé kolečko už také nebylo nejmenší a ostatní ho začali upozorňovat: „Až budeš jednou velké a dospělé, mělo by z tebe být krásné kulaté kolečko. Musíš se naučit točit a kutálet, tak jako všechna správná kolečka!“

Také doma tomu druhému kolečku radili: „Už brzy z tebe bude velké a dospělé kolečko, mělo by být krásné a kulaté. Přestaň dělat hlouposti a začni se už konečně správně točit a kutálet!“

Když tohle druhé kolečko bylo malé, tak si často hrálo na nejrůznější věci, na trojúhelníky, čtverečky a hvězdičky. Točení a kutálení ho vůbec nebavilo. Postupně ale začalo pochybovat: Asi bych se opravdu mělo stát krásným kulatým kolečkem a mělo bych se správně točit a kutálet. Možná si říkáte: „Co s tím mají ta dvě kolečka dělat? Mají si nechat od ostatních poradit? Co je pro taková kolečka správné? Mají se obě kolečka rozhodnout stejně? Jak tohle dopadne?“

Napadá tebe, co s tím?